

NEW YORK TIMES BESTSELLERŲ NR. 1 AUTORĖ
COLLEEN HOOVER
**MES
DEDAME
TAŠKA** ROMANAS

DABAR - IR FILMAS SU **BLAKE LIVELY**

baltos lankos

Colleen Hoover

Mes dedame
tašką

romanas

Iš anglų kalbos vertė Laima Pacevičienė

baltos lankos

Pirmas skyrius

Sėdėdama čia, ant atbrailos, ir žvelgdama žemyn iš dvylikto aukšto į Bostono gatves, negaliu atsikratyti minčių apie savižudybę.

Ne apie *savąją*. Taip myliu gyvenimą, kad norėčiau nugyventi jį visą. Susikaupusi mąstau apie kitus žmones, apie tai, kaip jie galų gale priima sprendimą tiesiog pasitraukti iš gyvenimo. Ar jie kada nors gailisi dėl to? Tarp jų atsispyrimo šuoliui ir staigaus susidūrimo su žeme – tame laisvame skrydyje turi būti akimirka atgailos. Ar jie žvelgia į negailestingai artėjančią žemę ir galvoja: „Et, šūdas. Tai buvo bloga mintis.“ Kažkodėl manau, kad ne.

Daug mąstau apie mirtį. Ypač šiandien, nes ką tik, prieš dvylika valandų, Pletoros Meino valstijoje žmonėms išrėžiau tokią išpūdingą panegiriką, kokios jie gal per amžius nėra girdėję. Na, gerai, gal ji ir nebuvo pati išpūdingiausia. Galima netgi manyti, kad ta mano prakalba buvo itin pražūtinga. Manau, atsakymas priklausytų nuo to, ko paklaustumėt: manęs ar mano mamos. Mamos, kuri nuo šiol, turbūt, nesikalbės su manimi visus metus. Nesupraskite manęs klaidingai: mano panegirika nebuvo tokia reikšminga, kad taptų istorija, kaip Bruk Šylds kalba, pasakyta per Maiklo Džeksono laidotuves. Ar ta, kurią pasakė Styvo Džobso sesuo. Arba Peto Tilmano brolis. Tačiau mano kalba buvo savotiškai didinga.

Iš pradžių nervinausi. Juk tai – didžiojo Endriaus Blumo laidotuvės. Jis buvo mano gimtojo miesto – Pletoros Meino valstijoje – dievinamas meras. Sėkmingiausios nekilnojamojo turto

agentūros mieste savininkas. Mylimos Dženės Blum, labiausiai gerbiamos mokytojo padėjėjos, vyras. Taip pat buvo Lilės Blum – keistuelės išsidraikiusiais raudonais plaukais, kadaise įsimylėjusios benamį vyruką ir užtraukusios gėdą visai giminei, tėvas. Tai esu aš. Esu Lilė Blum, o Endrius buvo mano tėvas.

Baigusi prakalbą, šiandien pat išskridau tiesiai į Bostoną ir užgrobiau pirmą pasitaikiusį stogą. Tikrai ne dėl to, kad trokštu nusižudyti. Neketinu nuplasnoti nuo šio stogo. Man tiesiog reikia gryno oro ir tylos, ir velniop, jei negaliu to gauti savo trečio aukšto bute, iš kurio visiškai neįmanoma patekti ant stogo ir kurį dalinuosi su kambarioke, mėgstančia klausytis savo pačios dainavimo.

Tačiau nemaniau, kad čia bus taip šalta. Pakenčiama, bet nemalonu. Ką gi, bent jau galiu žiūrėti į žvaigždes. Mirę tėvai, neapkenčiamos kambariokės, abejotinos prakalbos nebeatrodo tokios siaubingos, kai virš galvos toks giedras nakties dangus, jog iš tiesų galima pajusti visatos didybę. Man labai patinka, kai dangus priverčia mane pasijusti nereikšmingą. Man patinka ši naktis.

Na... leiskite man pasakyti tai būtuojau laiku, kad geriau išreikščiau savo jausmus.

Man *patiko* ši naktis.

Tačiau, mano nelaiimei, staiga durys atsivėrė su tokiu trenksmu, jog tikėjaisi, kad koks nors žmogus kaip kulka išlėks iš laiptinės ant stogo. Durys vėl trankiai užsidarė, ir išgirdau lengvus žingsnius. Net nepažvelgiau aukštyn. Kad ir kas ten būtų, nepastebės manęs, apsižergusios atbrailos kampą į kairę nuo durų. Jie čia labai skubėjo, ir ne mano kaltė, jog mano esą čia vieni.

Giliai atsidūstu, užsimerkiu, atsiremiu galva į tinkuotą sieną už nugaros, keikdama visatą, kad išplėšė šią ramią, savistabos kupiną akimirką. Visata šiandien galėjo man padaryti nors vieną stebuklą: užtikrinti, kad tai moteris, o ne vyras. Jeigu jau man teks

kažkieno draugija, tegul verčiau tai būna moteris. Esu gan kietas, nors ir neaukšta, ir daugeliu atvejų pajėgčiau atsilaikyti, tačiau dabar, nakties glūdumoj, nebūtų malonu būti ant stogo vienai su nepažįstamu vyru. Mane gali apimti baimė dėl savo saugumo ir noras pasitraukti, o aš iš tiesų nenoriu palikti šios vietos. Kaip sakiau anksčiau... man čia gera.

Pagaliau leidau sau pažvelgti į siluetą, pasilenkusį virš atbrailos. Aišku, man nepasisekė, – čia tikrai vyras. Nors jis ir pasilenkęs per turėklą, galiu pasakyti, kad tas vyras gana aukštas. Jo platus pečiai nesiderina su tuo, kaip bejėgiškai jis apkabinęs rankomis galvą. Vos įžiūriu, kaip sunkiai pakyla ir leidžiasi jo nugara, kai šis giliai įkvepia ir iškvepia.

Vyras atrodo visiškai palūžęs. Pamanau, gal verta pakalbinti jį, kad žinotų, jog yra ne vienas, ar bent jau atsikrenkšti, tačiau per tą akimirką tarp mano minčių ir veiksmo jis staigiai apsisuka ir nuspiria vieną iš lauko kėdžių, stovinčių jam už nugaros. Krūpteliu, kai kėdė girgždėdama čiuožia stogu, bet vyrukas, lyg nepastebėjęs, kad kažkas jį mato, nepasitenkina vienu spyriu. Vėl spiria į kėdę, vis spardo ir spardo ją. Kėdė, užuot pasidavusi bukai jo kojų jėgai, tik vartaliოდamasi rieda tolyn nuo jo. Ta kėdė turėtų būti pagaminta iš plastiko, skirto laivų statybai. Sykį stebėjau, kaip tėtis įvažiavo į vidinio kiemelio staliuką, o tas staliukas tiesiog pasityčiojo iš jo. Automobilio buferis buvo įlenktas, o staliukui – nė įbrėžimo.

Vyrukas, matyt, suvokia, kad ne jo nosiai tokia aukštos kokybės medžiaga, nes pagaliau liaujasi spardyti. Dabar jis stovi virš kėdės, suspaustus kumščius nuleidęs prie šonų. Tiesą sakant, truputį jam pavydžiu. Na štai koks šaunuolis, gebėjęs išlieti savo agresiją ant lauko baldų kaip koks nugalėtojas. Akivaizdu, kad ši diena jam buvo sušikta, kaip ir man, bet aš užgniaužiu savo įniršį, kol jis pasireiškia kaip pasyvi agresija, o šiam vyrukui pavyko jį išlieti.

Aš išsikraudavau dirbdama sode. Kaskart, kai išgyvendavau stresą, eidavau į užpakalinį kiemą ir tiesiog išraudavau kiekvieną piktžolę, kurią tik rasdavau. Bet kai prieš dvejus metus persikrausčiau į Bostoną, nebeturėjau nei užpakalinio kiemo, nei vidinio kiemelio. Net piktžolių neturėjau. Gal man vertėtų įsigyti kėdę, pagamintą iš plastiko, skirtą laivų statybai.

Spoksau į tą vyrutį dar akimirką, svarstydamą, ar jis ketina kada nors pajudėti. Tiesiog stovi čia, žvelgdamas žemyn į kėdę. Jau nebesugniaužęs kumščių. Rankos įremtos į šlaunis, ir tik dabar pastebiu, kad marškiniai jam per raumenis yra siauri. Visur kitur kaip tik, tačiau jo rankos virš alkūnių – milžiniškos. Jis ima raustis po kišenes, kol randa tai, ko ieškojo, ir, kaip esu įsitikinusi, norėdamas atsikratyti dar daugiau pykčio, užsidega suktinukę.

Man dvidešimt treji, jau baigiau koledžą ir taip gydžiausi kokį kartą ar porą. Neketinu teisti to vaikino, kad pajuto poreikį slapčia parūkyti žolės. Tačiau svarbiausia tai, kad jis dabar, deja, ne vienas. Tik kol kas to nežino. Jis giliai įtraukia suktinės dūmo ir ima gręžtis link atbrailos. Išpūsdamas pastebi mane. Sustingsta vietoje tą akimirką, kai mūsų žvilgsniai susitinka. Jo veido išraiška nėra nei išsigandusi, nei linksmai nustebusi, kai pamato mane. Stovi maždaug už dešimties pėdų, tačiau žvaigždės švyti taip ryškiai, kad galiu matyti jo akis, lėtai slystančias mano kūnu ir nerodančias jokios minties. Tas vyrukas kietai užspaudė savo kortas. Jis žvelgia prisimerkęs, lūpos sučiauptos – panašus į vyrišką Monos Lizos versiją.

– Koks tavo vardas? – klausia jis.

Jaučiu jo balsą savyje. Tai negerai. Ausys turi sulaukyti balsus, tačiau kartais – tikrai nedažnai – balsas prasiskverbia pro mano ausis ir nuvibruoja per visą kūną. Jo balsas būtent toks. Gilus, pasitikintis savimi ir kartokas lyg sviestas. Kai nieko neatsakau, jis vėl suspaudžia suktinukę lūpomis ir dar sykį įtraukia dūmo.